ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ ΚΑΙ 10.000 ΑΘΛΗΤΑΣ ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΤΟ ΤΟΚΙΟ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

ΑΥΡΙΟΝ Η ΑΦΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Αὔριον ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁλυμπιονίκης τῆς προηγουμένης Ὀλυμπιάδος τῆς Ρώμης θὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν ἀγωνιστικὸν χῶρον τῆς Ἀρχαίας Ὀλυμπίας τὴν ὁλυμπιακὴν φλόγα ποὺ θὰ φωτίζῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦ Τόκιο τὴν διάρκειαν τῆς 18ης Ὀλυμπιάδος. Τὴν δᾶδα μὲ τὸ ὁλυμπιακὸν φῶς θὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βασιλέως Ἕλληνες δρομεῖς καὶ θὰ τὴν μεταφέρουν εἰς Ἀθήνας ὅπου τὸ Σάββατον εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος θὰ τὴν παραδώσῃ ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ εἰς τὴν ἰαπωνικὴν ἀντιπροσωπείαν. Τὸ ὁλυμπιακὸν φῶς ἐξ Ἀθηνῶν θὰ μεταφερθῇ ἀεροπορικῶς εἰς Τόκιο.

Ἕνα ἑκατομμύριο καὶ πλέον φιλάθλοι ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο θὰ συγκεντρωθοῦν ὅπως ὑπολογίζεται στὴν Ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα, γιὰ νὰ παραστοῦν στὴν 18η Ὀλυμπιάδα. Ἀπὸ τὶς 10 ἕως τὴς 24 Ὀκτωβρίου 1964 10.000 ἀθλητὲς θὰ λάβουν μέρος στὴ μεγαλύτερη ἀθλητικὴ γιορτὴ καὶ θὰ μετατρέψουν τὸ Τόκιο σὲ κέντρον ἔλξεως ὁλοκλήρου τοῦ πλανήτη. Γι' αὐτὴν τὴν ἀθλητικὴ ἐκδήλωσι, ἡ Ἰαπωνία ἔχει ἐπιστρατεύσει ὅλες τὶς πηγὲς ἐνεργείας της καὶ 100 ἑκατομμύρια Ἰάπωνες δὲν ἔχουν ἄλλο θέμα συζητήσεως, παρὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Ἀλλὰ ποιὸ πρόσωπο θὰ παρουσιάσῃ ἡ αὐτοκρατορία τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου σ' αὐτὸ τὸ ἑκατομμύριο φιλάθλων;

Οἱ Ἰάπωνες θέλουν νὰ θαμπώσουν ὅλον τὸν κόσμο. Θέλουν ἡ ὁλυμπιακὴ γιορτὴ ποὺ θὰ γίνῃ στὴν πρωτεύουσά τους νὰ εἶναι ἡ λαμπρότερη τῆς ἱστορίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τέσσαρα χρόνια, στὴν κοιλάδα τοῦ Κουὰν—Τό, συνεργεῖα ἀπὸ ἑκατοντάδες ἐργάτες, μὲ τὶς πλέον σύγχρονες μηχανὲς ἐργάζονται ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωί. Οἱ μπουλντόζες κυριαρχοῦν στὴν ἀπέραντη μητρόπολι.

Τὸ Τόκιο, ἡ «Νέα Ὑόρκη τῆς Ἀσίας», ἔχει μεταβληθῆ σ' ἕνα ἀπέραντο ἐργοτάξιο. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τοῦ προσφέρουν τὴν εὐκαιρίαν μιᾶς ρεβάνς.

Στὸ μεταξὺ ὅλο τὸ Τόκιο ἔχει γεμίσει ἀπὸ τώρα ἀπὸ πελώριους ἐξωτικοὺς χαρταετοὺς ἐγχρώμους ποὺ — ὅλοι ὅμοιοι — παριστάνουν ἕνα μισὸ ψάρι, μισὸ δράκο!

Εἶναι τὸ νέο σύμβολο τῆς Ἰαπωνίας, τῶν θρύλων καὶ τοῦ ἐζωτισμοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ὑποδεχθῆ πανηγυρικὰ τοὺς ξένους της.

Στὰ 1945, τὸ Τόκιο εἶχε σχεδὸν καταστραφῆ ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ ἰπτάμενα φρούρια. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἀριθμοῦσε τρία ἑκατομμύρια κατοίκων ἀπὸ τὰ ἑπτὰ ποὺ εἶχε προπολεμικῶς. Τώρα ὁ πληθυσμός του ὑπερβαίνει τὰ δέκα ἑκατομμύρια καὶ καλύπτει ἐπιφάνεια δυὸ χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Ἕνα παιδὶ γεννιέται κάθε λεπτὸ στὴν Ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς αὐξάνεται κατὰ 300.000 κατοίκους τὸ χρόνο.

Περισσότερο ἀπὸ ὁπουδήποτε ἄλλοῦ, ὁ ξένος ἐπισκέπτης χάνεται, μόλις βρεθῆ στὸ Τόκιο. Πράγματι, στὶς συνοικίες τῆς ἰαπωνικῆς πρωτευούσης, οἱ δρομοι εἶναι ἀνώνυμοι καὶ τὰ σπίτια δὲν ἔχουν ἀριθμοὺς. Ἡ ἴδια διεύθυνσις μπορεῖ νὰ ἀφορᾶ δυὸ χιλιάδες πρόσωπα. Καὶ πολὺ συχνά, οἱ κάτοικοι τοῦ Τόκιο συνοδεύουν τὶς προσκλήσεις τους μὲ λεπτομερῆ σχεδιαγράμματα.

Πάνω ἀπὸ ἕναν ὠκεανὸ μικρῶν ξύλινων καὶ χάρτινων σπιτιῶν, ἀρχίζουν νὰ ὑψώνωνται τὰ τελευταῖα χρόνια χαλύβδινοι οὐρανοξύστες, σύμβολα τῆς ἰαπωνικῆς ἀνορθώσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς συνυπάρξεως, στὴν πρωτεύουσα μὲ τὰ «ἑκατὸ χωριὰ» τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, τοῦ Μεσαίωνος καὶ τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Πραγματικά, τὸ Τόκιο πολλαπλασιάζει διαρκῶς τὶς ἀντιθέσεις. Εἶναι ἡ πόλις τῶν 50.000 καμπαρὲ καὶ ἑστιατορίων, τὸ μεγαλύτερο κέντρο διασκεδάσεων ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος. Ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἡ πόλις τῶν ναῶν τῆς Κουανόν, τῆς θεᾶς τοῦ ἐλέους. Γιὰ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς ὅλα τὰ ἑστιατόρια, τὰ νυκτερινὰ κέντρα καὶ τὰ τεῖοποτεῖα, θὰ χρειαζόταν τρία χρόνια. Ἀλὰ τὸ Τόκιο δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Εἶναι ἕνα ἀπέραντο κέντρον ἐργασίας ἀπὸ τὸν κεντρικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ ὁποίου περνοῦν καθημερινῶς ἕνα ἑκατομμύριο ἐργάτες.

Ἀλλὰ θὰ καταλάβῃ κανεὶς τὸ Τόκιο, ὅταν μάθῃ ὅτι ἕνας ταξιδιώτης τὸ ὠνόμασε «διπρόσωπο τέρας». Τὸ ἕνα εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς Ἰαπωνίας τῆς «Μαντὰμ Μπατερφλάϋ». Εἶναι τὸ Τόκιο τῶν γκεϊσῶν, τῆς ἱεροτελεστίας τοῦ τσαγιοῦ, τῆς τέχνης τῶν λουλουδιῶν, τὸ ποιητικὸ Τόκιο, ὅπου τὸ ἀλάτι ὀνομάζεται «λουλούδι τῶν κυμάτων». Τὸ ἄλλο εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς ἐφιαλτικῆς Ἰαπωνίας. Τὸ κιμονὸ παραχωρεῖ τὴ θέσι του στὸ μπλοὺ — τζίν, τὸ πατροπαράδοτο θέατρο στὸ Τζιοὺκ μπόξ, οἱ ἀνθισμένοι κῆποι στὰ ναρκωτικά. Εἶναι ἡ πόλις τῶν πεντακοσίων ἀμβλώσεων τὸν χρόνο, ἡ πόλις ποὺ γεννᾶ τὴ μιὰ παραξενιὰ πάνω στὴν ἄλλη.

Ἔτσι, π. χ., τὸ Τόκιο κολαφίζεται ὅτι ἔχει ἕνα πύργο τοῦ Ἔϊφελ, ὕψους 326 μέτρων, ἀλλὰ τὰ περισσότερα σπίτια του δὲν ἔχουν κεντρικὴ θέρμανσι.

Κι' ὅμως, τὸ Τόκιο εἶναι ἡ γοητευτικώτερη πρωτεύουσα τοῦ κόσμου. Πέρα ἀπὸ τὶς μεγάλες ἀρτηρίες, ἔχει ἥσυχες ὁάσεις, κῆπους ὅπου ὁ χρόνος σταματᾶ χαντάκια, γιατὶ δὲν ὑπάρχουν πεζοδρόμια. Εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ κολῶνες καὶ ἠλεκτρικὰ καλώδια. Καὶ πολλοὶ λένε μὲ ἀπελπισία: «Χωρὶς μιὰ πυρκαϊά, τὸ Τόκιο δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ ἐκσυγχρονισθῆ».

Ὡστόσο, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἄλλαξαν πολλὰ πράγματα. Καινούργιοι δρόμοι, μετρό, οὐρανοξύστες, στάδια κατασκευάσθηκαν σὲ ἐλάχιστα χρόνια. Ἕνας δρόμος γραμμὴ μήκους 66 χιλιομέτρων, δέκα μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τελειώνει σὲ λίγο. Αὐτὸν θὰ πατήσουν οἱ ἀθλητὲς ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ τότε οἱ Ἰάπωνες θὰ καμαρώνουν, γιατὶ ὅλα τὰ μάτια τοῦ κόσμου θὰ εἶναι στραμμένα πρὸς τὴν πρωτεύουσά τους.

Ἡ ἀφὴ τῆς Ὀλυμπιακῆς Φλόγας διὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Ρώμης, πρὸ 4 ἐτῶν. Ἡ ἠθοποιὸς κ. Κατσέλη παραδίδει τὴν δᾶδα στὸν πρῶτο λαμπαδηδρόμο

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΝΕΑ ΚΟΥΝΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Τοῦ κ. Γ. Θ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὸ χωριὸ Κουνινὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ἱστορικώτερα τῆς ἐπαρχίας Αἰγιαλείας. Ἡ ἀπόστασις Αἰγίου — Κουνινᾶς ἦτο τεσσάρων περίπου ὡρῶν πρὶν γίνῃ ὁ αὐτοκινητόδρομος τὸ 1950.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλον καὶ ἐκ τῆς Κουνινᾶς κατήγετο ὁ Γεωργομωραΐτης, ὁ ἁρματολὸς ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1772 υἱὸς τοῦ κλέφτη Γιαννάκη, εὐπόρου Κουνινιώτου μὲ περιουσία 1100 πρόβατα καὶ 100 ζῶα.

Ὁ Γεωργομωραΐτης ἐπολέμησε στὴν Ρούμελη μαζὶ μὲ τὸν Ἀνδρούτσο ἐναντίον τῶν Τούρκων. Κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Μορνῆς τῶν Βαρδουσίων ὁ Γεωργομωραΐτης μὲ ἑξῆντα ἁρματολοὺς τοῦ Ἀνδρούτσου, κατώρθωσε καὶ διέσπασε τὴν πολιορκία καὶ μὲ τὰ ξίφη στὰ χέρια πολέμησαν ἡρωϊκὰ καὶ ἀνέβηκαν στὰ βουνά.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Τσετσεβῶν, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1827, ὁ Γεωργομωραΐτης μάχεται μὲ ἀνδρεία μαζὶ μὲ τὰ παλληκάρια του, τὰ περισσότερα ἦσαν ἀπὸ τὴν Κουνινά, καὶ πίπτει ἡρωϊκά. Πολέμησε ἐναντίον τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἰμπραήμ.

Ἀπὸ τὴν Κουνινὰ κατήγετο καὶ ὁ ἄλλος καπετάνιος ὁ Ἀργύρης Παπασταθόπουλος γενναία φυσιογνωμία τοῦ 1821. Πολέμησε σὲ πολλὲς μάχες ἐναντίον τῶν Τούρκων ὅπως στὴν Ἀκράτα, στὸ Μεσολόγγι, στὰ Τριζόνια καὶ ἀλλοῦ. Διετέλεσε δήμαρχος τοῦ Δήμου Μεγανίτιδος.

Ὁ ἀείμνηστος ἱστορικὸς Ἀρίστος Σταυρόπουλος γράφει γιὰ τὴν Κουνινά:

«Εἰς οὐδὲν ἄλλο χωρίον τῆς Ἀχαΐας δὲν ὑπῆρξε ζωηρότερον τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας καὶ οὐδεμία ἄλλη περιφέρεια αὐτῆς ἔδωσε τόσους καὶ τόσον γενναίους πολεμιστάς».

Εἶναι ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα χωριὰ τοῦ Αἰγίου. Ἡ κτηματικὴ περιουσία τῆς Κουνινᾶς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Φωνησκαριὰ Αἰγίου καὶ ἐκτείνεται σὲ ἀπόστασι εἴκοσι χιλιομέτρων μέχρι τὸ Γαβροβίκο τοῦ Παναχαϊκοῦ στοὺς πρόποδες αὐτοῦ.

Λόγω κατολισθήσεων στὸ χωριὸ Κουνινὰ ἀπηλλοτριώθη πρὸ ἐτῶν ἔκτασις εἰς Βαρελᾶ καὶ ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος, κατόπιν χορηγήσεως στεγαστικῶν δανείων, ἤρχισαν νὰ κτίζουν τὴν Νέα Κουνινά. Σήμερα κάπου ὀγδόντα οἰκογένειες ἔκτισαν καινούργια σπίτια καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ νέου χωριοῦ συνεχίζεται. Σήμερα οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Κουνινᾶς ζητοῦν νὰ τοὺς χορηγηθῆ τὸ ἐγκριθὲν δάνειον στεγάσεως ἀποθηκῶν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κτίζουν τὰ σπίτια τους χωρὶς ἀποθῆκες καὶ δευτερεύοντας χώρους διὰ τὰ ζῶα των. Οἱ ἁρμόδιοι ἂς προσέξουν τὸ αἴτημα αὐτό, καθὼς καὶ τὰ ἑπόμενα.

Σοβαρὸ αἴτημα τῶν κατοίκων της ὡς καὶ τῶν ἀγροτῶν εἶναι νὰ γίνῃ παγοποίησις τῶν χρεῶν τοῦ 1963. Εἶναι ζωτικὸ νὰ παγοποιηθοῦν τὰ χρέη αὐτά. Ὁ αὐτοκινητόδρομος ἐπίσης ποὺ ἔγινε τὸ 1950 τῆς Κουνινᾶς, πρέπει νὰ ἐπισκευασθῆ καὶ νὰ τελειοποιηθῆ, νὰ ἐπεκταθῆ δὲ μέχρι Ἀναλήψεως καὶ Λόπεσι, ὅπου ὑπάρχει σπουδαῖο παραθεριστικὸ κέντρο. Ὁ δρόμος ἄνωθεν Ἀναλήψεως δὲν ἀπαιτεῖ κεφάλαια πρὸς ἀπαλλοτρίωσιν κτημάτων, διότι δὲν ὑπάρχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ κτήματα.

Ἡ Κουνινὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα χωριὰ τοῦ Αἰγίου καὶ ἡ ἀνέγερσις τῆς Νέας Κουνινᾶς θὰ δώσῃ νέα ζωὴ στὴν τουριστικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ κίνησι τῆς Αἰγιαλείας.

Γ. Θ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἡ κίνησις τῆς ἀνεργίας

Ἀνεφέρθησαν χθὲς ἁρμοδίως 27 προσλήψεις ἀνέργων καὶ 6 ἀπολύσεις ἐργαζομένων.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΩΝ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὅτι τελευταίως διάφοροι πλανόδιοι πωληταί, ξένοι πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χρυσοχόου—ὡρολογοποιοῦ, προσφέρουν πρὸς πώλησιν μὲ πολλὰς προφυλάξεις τόσον εἰς τὰς οἰκίας, ὅσον καὶ εἰς δημόσια καταστήματα, καφενεῖα καὶ καθ' ὁδὸν ἀκόμη ΩΡΟΛΟΓΙΑ ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα εἰς χαμηλὰς ἐκ πρώτης ὄψεως τιμὰς ὡς λαθραία ἐξαπατῶντες τοὺς ἀγοραστάς, διότι εἰς τὴν πραγματικότητα πρόκειται περὶ ὡρολογίων μὲ παραποιημένην γνωστὴν μάρκαν εὐτελοῦς ἀξίας, ἅτινα καίτοι ἔχουν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν εἶναι ἐν τούτοις κατωτάτης ποιότητος καὶ οὐδέποτε ἐργάζονται κανονικῶς, ταχύτατα δὲ ἀχρηστεύονται, ἡ δὲ ἐπιδιόρθωσίς των τεχνικῶς εἶναι ἀνέφικτος.

Θεωροῦμεν ὅθεν καθῆκον μας ὅπως ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. ἀγοραστῶν καὶ ἀποφεύγουν τὴν ἀγορὰν τοιούτων ὡρολογίων ἵνα μὴ πίπτωσι θύματα τῶν ἐν λόγῳ ἐπιτηδείων.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Ὁ κ. Κωνστ. Ι. Γιαννόπουλος κατέθεσε δρχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς μνήμην Ἰουλίας Τετζερᾶ.

Αἱ οἰκογένειαι τῶν κ. κ. Χριστίνας χήρας Παναγιώτου Σταυρουλοπούλου καὶ Περικλέους Λαγούση, κατέθεσαν εἰς μνήμην τοῦ πολυαγαπημένου των Παναγιώτου Σταυρουλοπούλου ἀνὰ δραχμὰς 500 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ νέου Ἐπιταφίου τοῦ ἐν Πάτραις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Μητέρα ἄρρωστη βαρειὰ ἀπὸ ἕλκος στομάχου καὶ ἀπὸ ὑπερχείλισιν χολῆς εἶναι πολὺ δυστυχισμένη μὴ ἔχουσα οὐδένα πόρον παρακαλεῖ τοὺς φιλανθρώπους ὅπως τὴν ἐνισχύσουν διὰ τῶν φαρμακείων κ. κ. Καραμπᾶ καὶ Ζουροπούλου.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ὁ ἐν Πάτραις Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος ἐκτίθησιν εἰς φανερὰν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκμίσθωσιν τῆς ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη ἀριθ. 63 οἰκίας του συγκειμένης ἐκ τοῦ ἀνωγείου, ἰσογείου, ὡς καὶ ὑπογείου δι' ἀποθήκην, διενεργηθησομένην ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ τὴν 30ὴν Αὐγούστου 1964 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11 - 12 π.μ.

Οἱ ὅροι διακηρύξεως τῆς δημοπρασίας εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ.

(Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ)

Η ΦΡΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

720ν

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ εἴδησις περὶ τοῦ κινήματος τῶν τμημάτων τοῦ Σαὶν - Ἀντουὰν καὶ Σαὶν - Μαρσέλ ἔχει μεταδοθῆ εἰς ὅλο τὸ Παρίσι καὶ πυκνὲς μᾶζες λαοῦ συρρέουν ἔξω ἀπὸ τὴν Συνέλευσιν. Ὅσοι ἀνήκουν εἰς τὰ «Τμήματα» σπεύδουν νὰ ὁπλισθοῦν καὶ ἑνώνονται μὲ τοὺς συντρόφους των ὑπὸ τὸν Σωμέτ.

Ὕψισι ἡ δύναμις τῶν ὁπλοφόρων ἀνέρχεται εἰς τριάντα χιλιάδας. Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος μὲ τὰ ἐπαναστατικά του λάβαρα, παρελεύνει ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῆς Συνελεύσεως, ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Σωμέτ, ποὺ ἔχει ἀνεβῆ ἐπάνω εἰς τὸ Προεδρεῖον.

Τὰ ἐπαναστατικά των λάβαρα!... Εἶναι κυρίως ἕνα καταξεσχισμένο πανταλόνι, μὲ μίαν πελωρίαν ἐπιγραφὴν ἐπάνω του:

«Ζήτω οἱ ξεβράκωτοι!».

Ἀλλὰ τί εἰρωνεία! Τὸ λάβαρον αὐτὸ τὸ κρατεῖ ὁ μαχόμενος Ντὲ Σαὶν - Οὐρούγκ. Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Σαντὲρ μὲ ὑψωμένον ἕνα κοντάρι, ἐπάνω στὸ ὁποῖον εἶναι καρφωμένη μιὰ καρδιὰ μοσχαριοῦ.

Κάτω ἀπὸ αὐτὴν κρέμεται μιὰ ἐπεξηγηματικὴ ἐπιγραφή:

«Καρδιὰ ἀριστοκράτου...».

Καὶ ἡ παρέλασις συνεχίζεται μέσα εἰς ζητωκραυγὰς καὶ ἀποδοκιμασίας: «Ζήτω τὸ Ἔθνος!». «Ζήτωσαν οἱ ξεβράκωτοι!». «Κάτω ὁ κ. Βέτο!».

Τὸ πλῆθος ὑποδέχεται τοὺς ἐξερχομένους ὁπλοφόρους τῶν τμημάτων μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν. Ἀπὸ τὰ στόματα τῶν χιλιάδων ποὺ εἶναι συγκεντρωμένοι βγαίνει μία κραυγή:

—Εἰς τὰ ἀνάκτορα!

Τὸ σύνθημα, μιὰ καὶ ἐδόθη κε, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἀνθρωποχείμαρρον ἐκεῖνον. Ὁ Σωμέτ, ὁ Σαντέρ, ὁ Λεζάντρ, τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς...

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται εἰς ὅλους ἁπλοῦν καὶ φυσικόν. Πρέπει ὁ Λουδοβίκος Καπέτος νὰ αἰσθανθῆ τὴν δύναμιν τοῦ Λαοῦ, νὰ τοῦ ἐπιβάλουν τὴν θέλησίν των...

— Ἐμπρός, λοιπόν, διὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ!...

Τὰ ἀνάκτορα φρουροῦνται καλά. Τρία συντάγματα πεζικοῦ, πολυάριθμα ἀποσπάσματα ἐθνοφυλάκων, τριακόσιοι ἔφιπποι ἐθνοφύλακες, διακόσιοι μισθοφόροι Ἐλβετοὶ καὶ εἴκοσι κανόνια, τὰ προστατεύουν.

Μόλις ὅμως ἐμφανίζεται ὁ μανιασμένος λαός, ὅλα αὐτὰ διαλύονται.

Πρῶτοι οἱ εὐγενεῖς καταφεύγουν ζητοῦντες σωτηρίαν, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀνακτόρων. Οἱ ἐθνοφύλακες προσχωροῦν πρὸς τοὺς στασιαστάς. Τὰ ἄλλα στρατεύματα δείχνουν στάσιν ἀμφίρροπον καὶ τέλος ἀρνοῦνται νὰ κτυπήσουν τὸν λαόν.

Ὁ βασιλεὺς ἀντιλαμβάνεται, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ προβληθῆ ἀντίστασις καὶ διατάσσει ν' ἀνοίξουν τὰς πύλας. Ὁ ὄχλος εἰσορμᾶ τότε εἰς τὰ βασιλικὰ διαμερίσματα.

Ὁ Λουδοβίκος σπεύδει, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ὀλίγους πιστοὺς φίλους του, πρὸς αὐτόν, καὶ πρὸς στιγμὴν ἡ παρουσία του ἀναχαιτίζει τὸ κῦμα τοῦ λαοῦ. Ὁ πρῶτος ὅμως δισταγμὸς παρέρχεται γρήγορα καὶ νέα στίφη ἐνόπλων κατακλύζουν τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ. Μαζί του ἀνεβάζει μέχρι τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως ἕνα κανόνι!

Ὁ ἀτυχὴς Λουδοβίκος, συμπιεζόμενος ἀπὸ παντοῦ, καταφεύγει, διὰ νὰ μὴ συνθλιβῆ, εἰς τὸ κούφωμα ἑνὸς παραθύρου, ἐνῶ οἱ φίλοι του προσπαθοῦν νὰ τὸν προστατεύσουν ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ λαοῦ.

Ἐπειδή, λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ, παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ, ἔφεραν ἕνα τραπέζι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτοποθέτησαν ἕνα κάθισμα καὶ ἔβαλαν τὸν Λουδοβίκον νὰ καθήσῃ ἐκεῖ.

Γύρω του μαζεύεται τὸ πλῆθος. Τὸν ὑποβάλλει εἰς τοὺς φοικτοτέρους ἐξευτελισμούς.

Ὁ κρεοπώλης Λεζάντρ τοῦ προσφέρει στὴν αἰχμὴ τοῦ κοντατοῦ του ἕνα ἐπαναστατικὸν κόκκινον σκοῦφον.

— Πάρε, κύριε!... Φόρεσέ τον!... τοῦ λέγει.

Ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἀσυνήθιστον αὐτὴν προσφώνησιν ταράσσεται καὶ ἀγανακτεῖ. Ὁ Λεζάντρ τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν νὰ συνεχίσῃ εἰς τὸν ἴδιον τόνον:

— Κύριε, ναί, Κύριε! τοῦ ξαναλέγει. Ἄκουσέ μας. Ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ μᾶς ἀκούσῃς... Εἶσαι ἄπιστος... Πάντα μᾶς ἐγέλασες, καὶ τώρα ἀκόμη ζητεῖς νὰ μᾶς γελάσῃς. Πρόσεξε ὅμως, γιατί τὸ ποτῆρι ξεχείλισε καὶ ὁ λαὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ εἶναι παιγνιδάκι στὰ χέρια σου!

Κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος ἔφερε τότε καὶ ἔστησεν ἐμπρός του ἕνα μεγάλον πίνακα, περιέχοντα τὴν διακήρυξιν τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου».

— Τὴν βλέπεις; λέγει πρὸς τὸν Λουδοβίκον. Κατάλαβε πὼς πρέπει νὰ γίνῃς συνταγματικὸς βασιλεύς. Πρέπει νὰ γίνῃς συνταγματικός... Πρέπει νὰ διαλέξῃς ἢ τὸ Παρίσι ἢ τὴν ἐξορία.

Ὁ Λουδοβίκος ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὰς συγκινήσεις καὶ τὴν κούρασιν, ζητᾶ λίγο νερὸ γιὰ νὰ σβήσῃ τὴν δίψαν του. Ἕνας μισομεθυσμένος ἐργάτης τοῦ προσφέρει ἕνα μπουκάλι μὲ κρασί.

Ὁ βασιελεὺς τὸ παίρνει καὶ πίνει ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ ὄχλου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει ὁ Σωμέτ. Προχωρεῖ πρὸς αὐτόν, τοῦ ἐγχειρίζει τὴν ἀναφορὰν τοῦ Λαοῦ τῶν Παρισίων καὶ τὴν ἐπεξηγεῖ προφορικῶς. Δὲν παρεκτρέπεται εἰς ἀνευλάβειες, ὅπως οἱ ἄλλοι. Λέγει ὅμως μὲ σταθερότητα καὶ θάρρος, ὅσα νομίζει ὅτι πρέπει νὰ εἰπῆ.

— Μεγαλειότατε, τοῦ λέγει. Ἡ διαταγή σου ἔχει διεγείρει ἐναντίον σου τὸν λαόν. Ἠθέλησες νὰ καταστρέψῃς τὸν λαὸν καὶ καταστρέφεσαι.

»Οἱ ἐχθροί σου δὲν εἶναι στὸ Παρίσι, ἀλλὰ οἱ εὐγενεῖς ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ τώρα πολεμοῦν τὴν πατρίδα των.

»Μάθε ὅτι ἂν σὲ εἶχαν στὰ χέρια των, θὰ σὲ σκότωναν. Ἐνῶ ὁ Λαὸς ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ ἰδῆ εὐτυχισμένον καὶ νὰ ἀκολουθῆς τὴν γραμμήν, ποὺ ἐχάραξε τὸ Σύνταγμα».

Ὁ Λουδοβίκος εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν διακόπτει :

— Ὡρκίσθηκα, τοῦ ἀπαντᾶ, νὰ τηρήσω τὸ Σύνταγμα καὶ θὰ τὸ τηρήσω μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου.

— Ἂν ἀκολουθήσῃς εἰλικρινῶς τὸ Σύνταγμα, συνεχίζει ὁ Σωμέτ, σοῦ ξαναλέγω, ὅτι ὁ Λαὸς θὰ σὲ ἀγαπήσῃ καὶ πάλιν, γιατὶ εὐχαριστεῖται νὰ σὲ ἀγαπᾶ.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ πιστότερος φίλος του, τὸν διακόπτει καὶ πάλιν ὁ βασιλεύς. Ζήτω τὸ Ἔθνος!

— Δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾶς, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Σωμέτ, θέλει καὶ δείγματα τῆς ἀγάπης σου. Ὁ Λαὸς εἶναι ὥριμος διὰ τὴν ἐπανάστασιν. Θέλει νὰ δέλπῃ προεδρεῖον τὸ Σύνταγμα, θέλει νὰ κυρώσῃς τὰ ψηφίσματα τῆς Συνελεύσεως, θέλει νὰ διορίσῃς καὶ πάλιν τοὺς ὑπουργούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔχει μονάχα ἐμπιστοσύνην.

Τὰ λόγια αὐτὰ κατετάραξαν τὸν Λουδοβίκον, διότι ἔβλεπεν, ὅτι ἡ συζήτησις εἰσήρχετο εἰς ἐπικίνδυνον στάδιον. Μὲ μεγάλην ὅμως ἑτοιμότητα τοῦ παρατηρεῖ:

— Οὔτε ὁ καιρός, οὔτε ὁ τόπος εἶναι κατάλληλος γιὰ νὰ συζητήσωμεν παρόμοια ζητήματα.

Ὁ Σωμὲτ ἀντελήφθη καλὰ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων αὐτῶν. Διαισθάνθηκε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Λουδοβίκου νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Λαοῦ καὶ ἐτελείωσε τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν στιχομυθίαν μὲ τὰ προφητικὰ λόγια:

— Μεγαλειότατε! Τὸ Σύνταγμα πρέπει νὰ προοδεύσῃ. Δὲν θὰ μείνῃ χαρτὶ ἄγραφο. Ὁ Λαὸς θὰ τὸ προστατεύσῃ. Θὰ θυσιασθῶ